

Благовестието от Българското евангелие

Със съдбата да се родим на определена земя сред отредения ни народ сигурно е заложена нашата задача да извлечем потребното за душата ни познание именно сред условията, даденостите, възможностите и отработените там умения. Затова като предани потомци на съвършените му адепти ние трябва да изтъкнем ясно и с достойнство, че *богомилството е Българското учение за духовното познание от прякото синовно общуване на човека с Бога, Когото приема с енергията от священото Слово и съизживява във вселенско единство с изконните духовни познания и практики върху българските земи.*

Именно защото адептите на Българското учение са го изповядвали по йоановски като Словото Бог, в Южна Франция ги наричали „христорóдци“. Затова още според апостол Павел е настанало времето да събудим спомена за тази „умълчавана от вечни времена Тайна“. В нея е „Божие Слово Премъдрост, т.е. св. Софiя“ пък по определението на родения в Търново св. Киприан. Тя ни подсказва посоката към проникновението, което е осенило римските императори от сердикийски произход Галерий, Лициний и Константин Велики да отворят оттук през 311 г. пътя за християнството в света!

Явно зад великото име на Божие Слово Премъдрост, т.е. св. Софiя, което единствена в света носи столицата на нашата държава, бди промисъл свише!

Духовната империя на Българското учение – карта от интернет
<https://letopisec.blog.bg/history>

Българското учение ни създаде духовна империя върху територии, каквито държавата ни не е достигала дори при най-великите си от Бога царе. По пътя на покръстените от епископ Вулфила в Мизия визиготи през Северна Италия към Окситания богомилските проповедници са спечелили привърженици и последователи чак до Каталунското и Арагонското кралство отвъд Пиренеите, а в Германия и сред съпричастните на Английската реформация – с влияния върху Уиклиф, Лангланс, Тиндейл, Милтън и Блейк. Върху поредицата керамични плочки от XIV в. в някогашната църква в Тринг, Хердфордшир до Лондон (сега пазени в Британския музей) е изобразена сцената „Христос учи орача да оре“, която възпроизвежда епизод от българския богомилски апокриф „Повест за кръстното дърво“ на поп Йеремиа от X в.

*Образът на Христос Орач в поемата на Уйлям Лангланс
„Видението на Петър Орача“*

Академик Емил Георгиев нареди Презвитер Йеремиа до великите старобългарски творци и обяви тази творба за първия славянски роман, дори за **един от първите романи в Европа въобще**. Историците и литературоведите познават „Повест за кръстното дърво“ през Погодиновия номоканон на забранените от Църквата книги, където авторът ѝ е записан като „поп български“. По същество това е Българско евангелие със знакови езотерични подсказки, които могат да бъдат разбрани и осмислени, когато добре познаваш магичните практики на народа ни. В текста, вдъхновил дори английския художник, е записано как, когато Исус видял човек да **оре и обикаля нивата**, Той също хванал ралото му, та изора(ли) заедно три бразди в кръг, без да вдигат

лемежа от земята. Дано и в Англия знаят, че у нас с три бразди околоврът ритуално се е освещавало мястото, където ще се строи храм, но така се е заоравало и около цялото село да не нахлуят плъзналите в района епидемии или опасни разбойници. Обаче дали са били наясно, че *чародейството се е правело само от братя близнаци?! Според Тайната книга на богомилите, която те наричали „Свети-Йоанова книга“, Господ изпратил сина си Исус да свали господството на брат си Сатанаил над Земята, като отнеме силата на божественото „ил“ от името му.*

Но творбата на заклеявания български поп е била четиво за върховните посветени и те не са допуснали Българското евангелие да попадне в ръцете на Инквизицията. Няма как да хареса на църковния клир благовестието, че – след като отхвърлил родството с батко си – *Месията е избрал оброчно човека за Свой еднороден брат близнак* и затова ще общува с него по роднински – без посредници.

А богоосененият Йеремя мъдро завършва с горчиво-иносказателното: „Да кажем какво стана и с нивата, която Господ ора. Някой от силните отне това място и направи кошара за добитъка си, която съществува и до днес, ще бъде и до века. Амин“. Действително е като за финал на роман от световна класа! И поетичен, и алегорично правдив. Не съди. Но отваря очите. Дори и на заслепените пред целта и изгодите за пазача над „стадото“.

За да не схванат, че са в „кошарата“, на редовите католици е било забранено да четат сами светите писания. Допустимо било да знаят само онова, което кюретата и кардиналите са проповядвали като изгодни облаги за тях чрез Църквата. За папата най-опасното при богомилите било, че не просто лично четели от Завета на Спасителя, каквото попът би премълчал, но дръзко тълкували същината на Исусовия завет и дори записвали своите проникновения по наученото, за да ги споделят с готовите да преминат от слушатели към верни на Христá. Затова в списъците на забранените от Църквата книги най-прочутите освен „Свети-Йоанова книга“ и „Повест за кръстното дърво“, като законно творчество на средновековни български писатели са „Сказание на пророк Исая как бе възнесен от ангел до седмото небе“ и „Слово

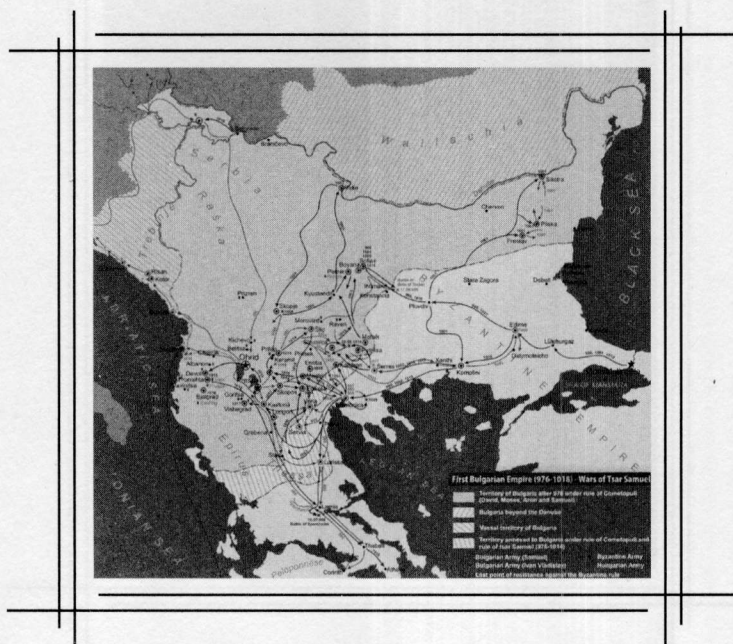

Стенопис на книжовник от XIV в. в черквата „Св. Богородица“ – основния храм сред Ивановските скални църкви на 18 км от Русе

от Кирил Философ как покръсти българите“, с която вече също си помогнахме. Но наред с техните преписи в традициите за апокрифите на старобългарски език до наши дни са достигнали още 18 със старозаветна тематика, 18 с новозаветна и 3 с въпроси и отговори около Христовото учение, последвани от 5 гадателни книги и 13 молитви с езически корени, преминали през очите и сърцата към перата на вече незнани родни книжовници...

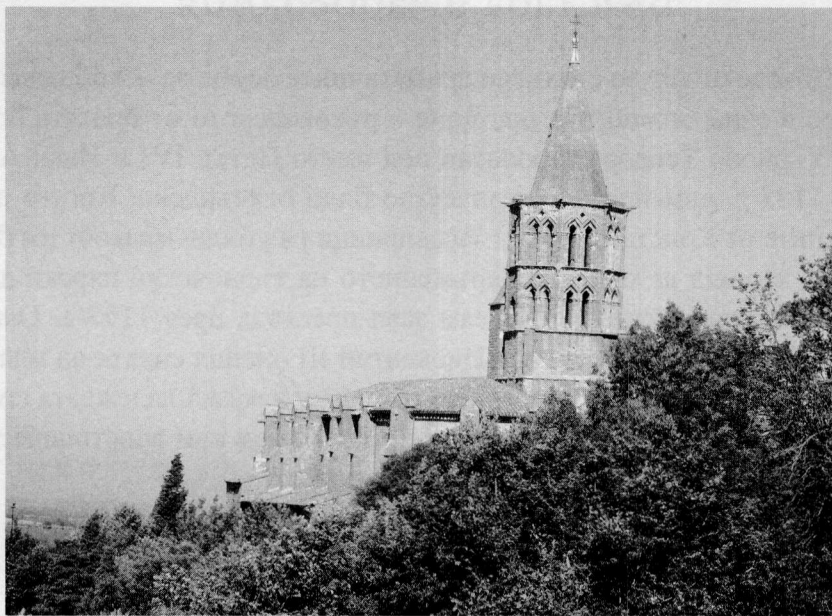
През 971 г. Византия се възползвала от коварния и неочакван за българите погром на русите, предвождани от киевския княз Светослав над родината на майка му Елена Олга. Така в лакомията да си загра-

би Плиска той помогнал на ромеите да завладеят източните земи на нейната родина. С това те подели пряка война и с адептите на Българското учение, след като дотогава нито цар Симеон, нито цар Петър са приели настойчивите подкани от константинополските патриарси да се разпроят безпощадно с богомилството.

Българската империя при управлението ѝ от цар Самуил

Като сродници с Преславския царски двор и с княз Боян, синовете на сердикийския потомствен областен управител комит Никола поели защитата на народа си от западната част от българското царство. През 997 г. Самуил останал едноличен владетел на държавата и скоро не само възвърнал Мизия, но към България присъединил нови земи на запад. Далече от Константинопол богомилите не само намерили закрила. Когато след много битки през 1018-а страната ни загубила независимостта си и Българската патриаршия била подчинена на Константинопол като Охридска архиепископия, в Босна и Херцеговина Българското учение станало официалната религия на създадената там държава.

Храмът на катаро-патаренския Съвет в южнофренското село Сен Феликс дьо Карман

През 1167 г. в южнофренското село Сен Феликс дьо Карман поканили богомилския лидер Никита като вещ адепт на Българското учение да освети общия Съвет на италианските *патарени* и лангедокските *катари*. С пространно слово пред тях той споделил познанията си от опита на двете богомилски църкви в изконните им земи – на българската и на драговишката, като споменал и редица местни общини дори в Мала Азия. С харизмата си, с думите си и с призива към патаренските, катарските и богомилските общности извън страната ни да се обединят както духовно, така и организационно, той бил провъзгласен от делегатите за папата, който ще внесе чистия Христов дух на континента и в света.